Agga seſt tahhame ühhel teisel korral räkida. — Kas siis suur poud, suur wihm, suur külm ehk rahhe, wahhest teie pöllo-wiljale nenda on liga teinud, et teie wäljalt pihho-täid ei saand leikada?

Küllakubjas. Jumnal hoia selle eest! Jummala ilmoke on monnesuggune: agga sedda ei woi ükski öölda, et ta meie wihkest nenda hopis olleks raiskand, ehk ta kül wahhest ühhele ehk teisele kahjo on teinud.

Josep. Siis ei woi sedda ka mitte Jummala nuhtlusseks nimmetada: sest se sünnib aiali keiges mailmas ühhele ehk teisele. — Kas siis ussid teie orrast wahhest on pirand, et teie üwwikest kärne ei sanud?

Küllakubjas. Ei sest ka olle kuulnud, ehk seäl monit taim södi, siis ommete surem hulk jäi kaswama.

Josep. Kas siis wälk wahhest teie wilja raiskas?

Küllakubjas. Kuida se woib sündida? Sest meie ilmas ei olle kuulnud.

Josep. Se sünnib saggedaste monnes kohhas, et üks ainus Jummala wälk ühhe terwe wälja wiljad nenda körwetab, et ei jä üwwikest järrele.

Küllakubjas. Kitus Jummalale, ei meie poles sest olle olnud kuulda.

Josep. Kas siis ma-wärrisemissed teil on olnud?

Küllakubjas. Mis se on, ma-wärriseminne? meie ei olle ial sedda sannagi kuulnud.

Josep. Oh se on se keigekibbedam ja keige hirmsam Jummala nuhtlus, mis siin ilmas woib olla. Ma ollen üht ainust sesugust ma wärrisemist Italia maal nänud: aaga Jumal hoidko mind sedda ennam näggemast! Ma tahhan ühhel teisel puhhul teile sest juttustada, ja ma tean, et kohkuminne ja wärriseminne teie peale

Eesti-Ma Rahwa Kalender 1790, lk. 19